

MERENKULUHALLITUKSEN TIEDOTUSLEHTI

1.1.1987

Helsinki

No 1/87

MERENKULKUMAKSUT

Merenkulkumaksuja on korotettu 1.1.1987 lukien, jolloin seuraavia asetuksia on muutettu:

väylämaksuasetus (1016/83)
asetus luotsausmaksuista (625/80)
asetus merenkululaitoksen alusten hinausmaksusta (692/79).

Oheisena ovat mainitut asetukset kokonaisuudessaan sekä lisäksi luotsausasetuksen (393/57) 35 ja 38 §:t. Väylämaksulaki on julkaistu merenkulkuhallituksen tiedotuslehdessä nro 9/1.3.1981.

Tämä tiedotuslehti korvaa merenkulkuhallituksen tiedotuslehden nro 1/1.1.1986.

Oikeustoimiston päällikkö

Hannu Makkonen

VÄYLÄMAKSUASETUS 16.12.1983/1016

Kauppa- ja teollisuusministeriön toimialaan kuuluvia asioita käsittelemään määrätyn ministerin esittelystä säädetään 30 päivänä joulukuuta 1980 annetun väylämaksulain (1028/80) 2, 3, 6 ja 12 §:n nojalla:

1 §. Kotimaanliikenteen väylämaksu suoritetaan vuosimaksuna kalenterivuosittain. Maksu lasketaan siten, että maksuyksikkö, 20 markkaa, kerrotaan aluksen nettovetoisuutta osoittavalla kokonaisluvulla, enintään kuitenkin luvulla 70 000. Alus, jonka nettovetoisuutta osoittava kokonaisluku on alle 1 000, maksaa kuitenkin vain puolet edellä mainitusta maksusta. (31.10.1986/782)

Matkaa suomalaisesta satamasta toiseen pidetään kotimaanliikenteenä, jollei sen kestäessä poiketa ulkomaiseen satamaan lastaamista tai purkamista taikka matkustajain ottamista tai jättämistä varten.

2 §. Ulkomaanliikenteen väylämaksu suoritetaan kertamaksuna aluksen lähtiessä ulkomaille ja saapuessa ulkomailta. Kertamaksu lasketaan siten, että aluksen jäämaksuluokan perusteella alla olevan taulukon mukaisesti määräytyvä maksuyksikkö kerrotaan aluksen nettovetoisuutta osoittavalla kokonaisluvulla, enintään kuitenkin luvulla 70 000.

Ulkomaanliikenteen kertamaksun maksuyksiköt:

Jäämaksuluokka	1 A Super	I A	I B	I C	II	III
maksuyksikkö mk	3,45	6,90	8,75	10,-	11,25	12,50
(31.12.1986/782)						

Koneettoman aluksen kertamaksu on puolet vastaavan konevoimalla kulkevan aluksen kertamaksusta.

4 mom. on kumottu A:lla 15.11.1985/861.

3 §. Milloin alus esittää väylämaksun perusteeksi aluksenmittauksesta vuoden 1969 kansainvälisen aluksenmittausyleissopimuksen mukaan annetussa asetuksessa (522/82) tarkoitetun mittakirjan, aluksesta perittävistä väylämaksusta myönnetään vuosina 1984-1987 40 prosentin alennus ja vuosina 1988-1991 20 prosentin alennus, jos aluksessa on lastin käsittelyä varten keula- tai peräportti eikä sen matkustajamäärää ole vahvistettu suuremmaksi kuin 50 henkilöksi.

4 §. Jos alus, josta on suoritettu kotimaanliikenteen väylämaksu, tekee saman kalenterivuoden aikana ulkomaanmatkan, kannetaan matkalta puolet 2 §:n 1 ja 2 momentissa säädetystä kertamaksusta.

5 §. Väylämaksu kannetaan aluksen mittakirjassa tai kansalli-

suustodistuksessa mainitun nettovetoisuuden sekä aluksen jäämaksuluokkatodistuksen perusteella.

Ulkomaisesta aluksesta, jolle ei ole annettu suomalaista mittakirjaa tai jonka mittakirjaa tai kansallisuustodistusta ei Suomessa tunnusteta, kannetaan väylämaksu suomalaisen aluksenmittaajan aluksen vetoisuudesta antaman todistuksen perusteella. Jollei mittakirjassa ilmoitettu vetoisuus vastaa aluksen todellista vetoisuutta tai jollei alus ole oikeutettu kansainvälisten mittaussääntöjen mukaan käyttämään kansainvälisessä mittakirjassa ilmoitettua vetoisuutta, merenkulkuhallitus voi vahvistaa alukselle väylämaksun perusteeksi vetoisuuden, joka vastaa alukselle kansainvälisten mittaussääntöjen mukaan vahvistettavaa vetoisuutta.

Jos aluksella on kaksi mittakirjaa, väylämaksu kannetaan sen mittakirjassa mainitun vetoisuuden mukaan, joka kulloinkin on voimassa aluksen lastiin nähden. Kotimaanliikenteen vuosimaksu kannetaan kuitenkin aina suuremman vetoisuuden mukaan.

Jos aluksen mittakirjassa on useampia vetoisuuksia, merenkulkuhallitus määrää, minkä vetoisuuden mukaan aluksen väylämaksu kannetaan.

6 §. Väylämaksua suoritettaessa on esitettävä aluksen mittakirja tai muu aluksen vetoisuutta osoittava todistus sekä tullitoimipaikan mahdollisesti vaatima muu todistus.

Ulkomaanliikenteen väylämaksua suoritettaessa on annettava lisäksi jäämaksuluokkatodistus ja alusilmoitus.

7 §. Jos aluksesta ei voida esittää jäämaksuluokkatodistusta, kannetaan kertamaksu jäämaksuluokan III mukaisesti.

8 §. Kun vähintään 100 matkustajalle rekisteröidystä matkustaja-aluksesta on suoritettu kertamaksua 40 kerralta ja muusta aluksesta 20 kerralta, on alus vapautettu saman kalenterivuoden aikana enemmistä kertamaksuista. (31.10.1986/782)

Edellä 1 momentissa tarkoitetut maksut voidaan maksaa etukäteen yhdellä kertaa.

Tullitoimipaikan on annettava maksuvapautustodistus, jos 1 momentissa tarkoitetut maksut on todistettavasti suoritettu. Jos aluksella on kaksi mittakirjaa, on maksuvapautustodistuksen antamisen edellytyksenä kuitenkin, että 1 momentissa tarkoitetut maksut suoritetaan etukäteen maksettaessa suuremman vetoisuuden mukaan.

9 §. Maksuvapautustodistus on väylämaksuvapautuksen saamiseksi esitettävä aluksen tulo- tai lähtöselvitystä tehtäessä.

Jos aluksesta on suoritettu väylämaksua enemmän kuin 8 §:n mukaan on maksettava, maksuvapautustodistuksen antanut tullitoimipaikka palauttaa hakemuksesta liikaa kannetun maksun. Palautusta on haettava maksuvapautustodistuksen antaneelta tullitoimipaikalta vuoden kuluessa maksun suorittamisesta. (15.11.1985/861)

10 §. Kauppa- ja teollisuusministeriö voi kirjallisesta hakemuksesta yksittäistapauksessa myöntää alennuksen tai vapautuksen väylämaksun suorittamisesta ja määrätä jo suoritettujen väylämaksun tai osan siitä maksettavaksi takaisin, milloin:

1) matkailun tai rannikkoliikenteen edistämiseen liittyvät näkökohdat taikka Suomen ulkomaankaupan edistämiseen liittyvät painavat syyt sitä vaativat; tai

2) maksun periminen täysimääräisenä olisi olosuhteet huomioon ottaen ilmeisesti kohtuutonta.

Tullihallituksella on oikeus ratkaista 1 momentissa tarkoitettu asia, milloin myönnettävän edun määrä ei ylitä 100 000:ta markkaa eikä kysymyksessä ole aikaisemman käytännön muuttaminen tai muuten periaatteellisesti tärkeä tapaus.

11 §. Väylämaksun määräämistä varten alukset luetaan jäämaksuluokkiin seuraavasti:

1) erikoisjäämaksuluokkaan (jäämaksuluokka 1 A Super) alus, jonka rakenteen lujuus aluksen jäissäkulkukyvyn tärkeimmissä kohdissa olennaisesti ylittää jäämaksuluokan 1 A vaatimukset ja joka myös muotonsa ja konetehonsa puolesta pystyy kulkemaan vaikeissa jääolosuhteissa;

2) jäämaksuluokkaan 1 A, 1 B ja 1 C jäävahvistuksen ja kone-
tehon mukaan alus, joka täyttää säädetyt talviliikennevaatimukset ja on vahvistettu jäissä kulkua varten;

3) jäämaksuluokkaan II alus, joka täyttää säädetyt talviliikennevaatimukset, mutta ei ole vahvistettu jäissä kulkua varten; sekä

4) jäämaksuluokkaan III alus, joka ei täytä säädettyjä talviliikennevaatimuksia.

Merenkulkuhallitus päättää aluksen määräämisestä jäämaksuluokkaan ja antaa tarkemmat määräykset jäämaksuluokista.

12 §. Kuitit väylämaksujen suorittamisesta ja maksuvapautustodistus on vaadittaessa esitettävä tulli- ja merenkulkuviranomaisille.

13 §. Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1984 ja sitä sovelletaan sanottuna päivänä ja sen jälkeen tapahtuvaan liikenteeseen.

Tällä asetuksella kumotaan 13 päivänä helmikuuta 1981 annettu väylämaksuasetus (121/81) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

ASETUS LUOTSAUSMAKSUISTA (29.8.1980/625)

Kauppa- ja teollisuusministerin esittelystä säädetään 29 päivänä joulukuuta 1973 annetun valtion maksuperustelain (980/73) 5 §:n nojalla:

1 §. Luotsausmaksut kannetaan markkoina seuraavan taksan mukaan:

LUOTSAUSTAKSA

luotsattavan aluksen vetoisuus (yli enintään)	luotsatun matkan pituus meripeninkulmissa (mpk)								
	1-6	7-12	13-20	21-30	31-40	41-50	51-70	71-100	
0 - 200	200	395	595	840	1150	1500	1840	2350	3200
200 - 1 000	1 000	475	725	1000	1370	1760	2150	2700	3600
1 000 - 3 000	3 000	575	870	1200	1630	2050	2500	3200	4150
3 000 - 6 000	6 000	710	1040	1430	1940	2450	2950	3700	4750
6 000 - 10 000	10 000	825	1220	1660	2250	2850	3400	4250	5400
10 000 - 20 000	20 000	1000	1470	1980	2700	3350	4000	4950	6300
20 000 - 30 000	30 000	1190	1730	2350	3200	3950	4700	5800	7200

(31.10.1986/781)

Alukselle, jonka nettovetoisuus on enemmän kuin 30 000 rekisteritonnia, lasketaan luotsausmaksu siten, että vetoisuudeltaan 30 000 tonnin alukselta kannettavaan maksuun lisätään jokaista alkavaa 30 000 tonnin yli menevää 10 000 tonnia kohden määrä, joka on yhtä suuri kuin vetoisuudeltaan 20 000 tonnin ja 30 000 tonnin aluksien luotsausmaksujen erotus kysymyksessä olevalla matkalla.

2 §. (31.12.1986/781) Luotsausasetuksessa säädetty odotusraha on 310 markkaa kuudelta ensimmäiseltä tunnilta. Kultakin seuraavalta tunnilta odotusraha on 175 markkaa.

3 §. (19.12.1980/990) Kun kaksi luotsia joko määräysten mukaisesti tai pyynnöstä toimittaa luotsauksen, kannetaan luotsausmaksu 50 prosentilla korotettuna.

4 §. Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä syyskuuta 1980.

Tällä asetuksella kumotaan 11 päivänä heinäkuuta 1972 annettu asetus luotsausmaksuista (560/72). (16.5.1985/404)

LUOTSAUSASETUS 5.12.1957/393

Kauppa- ja teollisuusministerin esittelystä säädetään:

3 luku. Luotsausmaksu sekä valtiolle ja luotsille tulevat korvaukset. (29.8.1980/627)

35 §. (29.8.1980/627) Jos luotsi kutsusta on määräaikana saapunut luotsausta toimittamaan, mutta luotsaus ei ole alkanut yhden tunnin kuluessa hänen alukseen saapumisestaan, peritään alukselta valtiolle vahvistetun taksan mukainen odotusraha jokaiselta mainitun yhden tunnin ylittävältä alkaneelta tunnilta siihen saakka, kun luotsaus alkaa tai luotsi 17 §:n nojalla poistuu alukselta.

Jos luotsi kutsusta on määräaikana saapunut sovittuun paikkaan odottamaan matkalla olevaa alusta, mutta alus ei ole sinne saapunut kahden tunnin kuluessa, peritään alukselta valtiolle vahvistetun taksan mukainen odotusraha jokaiselta mainitut kaksi tuntia ylittävältä alkaneelta tunnilta siihen saakka, kun luotsaus alkaa tai luotsi 17 §:n nojalla poistuu odotuspaikalta.

Jos päällikkö luotsin saapuessa alukseen tai 1 momentissa mainittuna odotusaikana ilmoittaa, ettei hän käytäkään luotsia, peritään alukselta valtiolle 1 momentissa tarkoitettu odotusraha, vähintään kuitenkin kahdelta tunnilta.

Milloin luotsi poistuu alukselta tai sovitulta odotuspaikalta ryhtymättä toimittamaan luotsausta, peritään alukselta valtiolle luotsin matkustamiskustannukset.

38 §. (29.8.1980/627) Milloin luotsi pyynnöstä matkustaa luotsauksen toimittamista varten luotsiasemalta sovittuun paikkaan, joka on pitemmällä kuin toimitettava luotsaus vaatisi, tai 37 §:n 1 momentissa tarkoitettussa tapauksessa tai pyynnöstä jatkaa luotsauksen päätyttyä matkaa aluksen mukana pitemmälle kuin mistä luotsausmaksu toimitetun luotsauksen mukaan suoritetaan, voidaan alukselta periä valtiolle luotsin matkustamiskustannukset ja matkustamisesta aiheutuvat muut kustannukset.

ASETUS MERENKULKULAITOKSEN ALUSTEN HINAUSMAKSUSTA 24.8.1979/692

Kauppa- ja teollisuusministerin esittelystä säädetään 29 päivänä joulukuuta 1973 annetun valtion maksuperustelain (980/73) 5 §:n nojalla:

1 §. Merenkululaitoksen jäänmurtajan suorittamasta hinauksesta peritään seuraavat maksut:

Hinattavan aluksen nettovetoisuus	Jokaiselta alkaneelta puolelta tunnilta mk
- 500	1 080
501 - 1 000	1 350
1 001 - 2 000	1 620
2 001 - 4 000	2 160
4 001 -	2 700. (31.10.1986/780)

Kahdelta ensimmäiseltä puolelta tunnilta maksu peritään kaksinkertaisena.

Milloin hinattava alus ei ole täysin kulkukelpoinen tai hinaus on käynyt tarpeelliseksi sen vuoksi, että alus ei ole noudattanut liikenteen ohjaamiseksi annettuja määräyksiä ja ohjeita ja tästä johtuen kustannukset ovat huomattavasti tavanomaisia suuremmat, merenkulkuhallitus voi määrätä maksun perittäväksi kaksinkertaisena.

2 §. (31.10.1986/780) Merenkululaitoksen muun aluksen suorittamasta hinauksesta peritään jokaiselta alkaneelta puolelta tunnilta 1 030 mk.

3 §. Muusta merenkululaitoksen aluksen suorittamasta tavanomaiseen jäänmurtajatoimintaan kuulumattomasta avustustyöstä peritään maksu kuten hinauksesta.

4 §. Hinausaika luetaan tavanmukaiseen jäänmurtajatoimintaan liittyvässä hinauksessa hinausköyden antamisesta sen irrottamiseen.

Jos jäänmurtaja joutuu hinattavasta johtuvasta syystä hinaustehävän takia poikkeamaan varsinaiselta toiminta-alueeltaan, tästä aiheutuvan matkan osalta peritään maksu kuten varsinaisesta hinauksesta.

Muussa kuin tavanmukaisen jäänmurtaja-avustuksen yhteydessä suoritettavassa hinauksessa tai muussa avustustyössä hinaus- tai avustusaikaan luetaan myös tehtävän suorittamiseen tarpeellinen meno- ja paluu aika.

5 §. Merenkulkuhallitus voi yksittäistapauksessa myöntää vapautuksen tai helpotusta tämän asetuksen mukaisista maksuista, milloin kyseessä on saaristossa pysyvästi asuvan henkilön tai hänen aluksensa avustaminen, eikä avustamisesta ole aiheutunut valtiolle merkittäviä kustannuksia.

6 §. Milloin pohjoismaiden välinen sopimus jäänmurtajien yhteistoiminnasta sisältää hinaus- ja avustusmaksusta tästä asetuksesta poikkeavan määräyksen, sovellettaisiin sitä.

7 §. Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä syyskuuta 1979.

SJÖFARTSSTYRELSENS INFORMATIONSBLAD

1.1.1987

Helsingfors

Nr 1/87

SJÖFARTSAVGIFTERNA

1.1.1987 höjs sjöfartsavgifterna genom ändring av följande förordningar:

förordningen om farledsavgift (1016/83)
förordningen om lotsningstaxa (625/80) och
förordningen om bogseringsavgift för sjöfartsväsendets fartyg (692/79).

Förordningarna publiceras bifogat i sin helhet. Dessutom publiceras 35 och 38 § lotsningsförordningen (393/57). Lagen om farledsavgift (1028/80) har publicerats i sjöfartsstyrelsens informationsblad nr 9/1.3.1981.

Detta informationsblad ersätter sjöfartsstyrelsens informationsblad nr 1/1.1.1986.

Chefen för juridiska byrån

Hannu Makkonen

Förordning om farledsavgift 16.12.1983/1016

På föredragning av ministern för handläggning av ärenden som hör till handels- och industriministeriets verksamhetsområde stadgas med stöd av 2, 3, 6 och 12 §§ lagen den 30 december 1980 om farledsavgift (1028/80):

1 §. I inrikesfart erläggs farledsavgift kalenderårsvis som en årsavgift. Avgiften uträknas så att avgiftsenheten, 20 mark, multipliceras med det hela tal som anger fartygets nettodräktighet, dock högst med talet 70 000. Ett fartyg i fråga om vilket det hela tal som anger fartygets nettodräktighet understiger 1 000 betalar endast hälften av den ovan nämnda avgiften. (31.10.1986/782)

En resa mellan två hamnar i Finland anses ske i inrikesfart, om inte under den besöks utländsk hamn för lastning eller lossning eller för upptagande eller avlämnande av passagerare.

2 §. I utrikestrafik erläggs farledsavgift som en engångsavgift både då fartyg avgår till och då det anländer från utlandet. Engångsavgiften uträknas så att avgiftsenheten, som bestäms på grundval av fartygets isavgiftsklass enligt nedanstående tabell, multipliceras med det hela tal som anger fartygets nettodräktighet, dock högst med talet 70 000.

Avgiftsenheter för engångsavgift i utrikestrafik:

Isavgiftsklass	I A Super	I A	I B	I C	II	III
avgiftsenhet mk	3,45	6,90	8,75	10,-	11,25	12,50

(31.10.1986/782)

För fartyg utan maskin erläggs hälften av engångsavgiften för ett motsvarande maskindrivet fartyg.

4 mom. är upphävt genom F 15.11.1985/861.

3 §. Då fartyg som grund för farledsavgift företer mätbrev som avses i förordningen om skeppsmätning enligt 1969 års internationella skeppsmätningkonvention (522/82), beviljas nedsättning av farledsavgiften för fartyget med 40 procent under åren 1984-1987 och med 20 procent under åren 1988-1991, om fartyget för lasthantering har för- eller akterport och fartygets passagerarantal inte har fastställts till mer än 50 personer.

4 §. Gör fartyg, för vilket farledsavgift i inrikesfart har erlagts, under samma kalenderår utlandsresa, uppbärs för resan hälften av den i 2 § 1 och 2 mom. stadgade engångsavgiften.

5 §. Farledsavgiften uppbärs på grundval av den nettodräktighet som anges i fartygets mätbrev eller nationalitetscertifikat samt enligt fartygets isavgiftsklassbevis.

I fråga om utländskt fartyg, för vilket finskt mätbrev inte har utfärdats eller vars mätbrev eller nationalitetscertifikat inte erkänns som giltigt i Finland, uppbärs farledsavgiften enligt fartygets dräktighet på grundval av bevis som har utfärdats av finsk skeppsmätare. Såvida den i mätbrevet angivna dräktigheten inte motsvarar fartygets verkliga dräktighet eller fartyget enligt internationella mätningsregler inte är berättigat att använda den dräktighet som är angiven i internationellt mätbrev, kan sjöfartsstyrelsen som grund för farledsavgift för fartyget fastställa en dräktighet som motsvarar den dräktighet som enligt internationella mätningsregler skall fastställas för fartyget.

Har fartyg två mätbrev, uppbärs farledsavgiften enligt den i mätbrev angivna dräktighet som för tiden gäller i fråga om fartygets last. Årsavgift i inrikesfart uppbärs dock alltid enligt den större dräktigheten.

Är flera dräktigheter angivna i fartygs mätbrev, bestämmer sjöfartsstyrelsen enligt vilken dräktighet farledsavgift skall uppbäras för fartyget.

6 §. Då farledsavgift erläggs, skall företes fartygets mätbrev eller annat intyg som anger fartygets dräktighet samt annat intyg som tullanstalten eventuellt fordrar.

Då farledsavgift för utrikestrafik erläggs, skall bevis över isavgiftsklass företes och fartygsanmälan göras.

7 §. Kan för fartyg inte företes bevis över isavgiftsklass, uppbärs engångsavgiften enligt isavgiftsklass III.

8 §. Har för passagerarfartyg som är registrerat för minst 100 passagerare erlagts engångsavgift 40 gånger och för annat fartyg 20 gånger, är fartyget under samma kalenderår befriat från ytterligare engångsavgifter. (31.10.1986/782)

Avgifter som avses i 1 mom. kan betalas på en gång i förskott.

Tullanstalt skall utfärda intyg över avgiftsfrihet, om avgifter som avses i 1 mom. bevisligen erlagts. Har fartyget två mätbrev, är det en förutsättning för utfärdande av intyg över avgiftsfrihet att betalning sker enligt den större dräktigheten då avgifter som avses i 1 mom. erläggs i förskott.

9 §. Intyg över avgiftsfrihet skall för befrielse från farledsavgift företes vid in- eller utklarering.

Har för fartyg erlagts farledsavgift till ett större belopp än vad som enligt 8 § skall betalas, skall den tullanstalt som har utfärdat intyget över avgiftsfrihet på ansökan återbära det överbetalda avgiftsbeloppet. Ansökan om återbäring skall göras till den tullanstalt som utfärdat intyget över avgiftsfrihet inom ett år från det avgiften erlades. (31.10.1986/782)

10 §. Handels- och industriministeriet kan på skriftlig ansökan i enskilda fall bevilja nedsättning av farledsavgift eller befrielse från sådan avgift och föreskriva att farledsavgift som redan har erlagts eller del därav skall återbetalas, om

1) detta påkallas av synpunkter som ansluter sig till främjandet av turismen eller kustfarten eller av vägande skäl i anslutning till främjandet av Finlands utrikeshandel; eller

2) det med hänsyn till förhållandena vore uppenbart oskäligt att uppbära avgiften till fullt belopp.

Tullstyrelsen har rätt att avgöra ärende som avses i 1 mom., om den medgivna förmånens belopp inte överstiger 100 000 mark och det inte är fråga om ändring av tidigare praxis eller om ett annars i principiellt hänseende viktigt fall.

11 §. För fastställande av farledsavgiften hänförs fartyg till isavgiftsklasser som följer:

1) till specialisavgiftsklassen (isavgiftsklassen I A Super) fartyg hos vilket konstruktionens hållfasthet i fråga om de för fartygets isforceringsförmåga viktigaste delarna av fartyget i väsentlig mån överträffar vad som fordras i isavgiftsklassen I A, och vilket även vad form och maskineffekt beträffar kan ta sig fram under svåra isförhållanden;

2) till isavgiftsklassen I A, I B eller I C, beroende på isförstärkningen och maskineffekten, fartyg som uppfyller stadgade fordringar för vintertrafik och är förstärkt för gång i is;

3) till isavgiftsklassen II fartyg som uppfyller stadgade fordringar för vintertrafik, men inte är förstärkt för gång i is; samt

4) till isavgiftsklassen III fartyg som inte uppfyller stadgade fordringar för vintertrafik.

Sjöfartsstyrelsen beslutar om den isavgiftsklass till vilken ett fartyg skall hänföras och utfärdar närmare föreskrifter om isavgiftsklasserna.

12 §. Kvitton över erlagda farledsavgifter skall vid anfordran företes för tull- och sjöfartsmyndigheterna.

13 §. Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1984, och den tillämpas på trafik från och med nämnda dag.

Genom denna förordning upphävs förordningen den 13 februari 1981 om farledsavgift (121/81) jämte däri senare företagna ändringar.

FÖRORDNING OM LOTSNINGSTAXA 29.8.1980/625

På föredragning av handels- och industriministern stadgas med stöd av 5 § lagen den 29 december 1973 om grunderna för avgifter till staten (980/73):

1 §. Lotsningsavgifterna uppbäres i mark enligt följande taxa:

LOTSNINGSTAXA

Det lotsade fartygets dräktighet (mer än - högst)	Den lotsade sträckans längd i sjömil (sjm)	1-6	7-12	13-20	21-30	31-40	41-50	51-70	71-100
0 - 200		395	595	840	1150	1500	1840	2350	3200
200 - 1 000		475	725	1000	1370	1760	2150	2700	3600
1 000 - 3 000		575	870	1200	1630	2050	2500	3200	4150
3 000 - 6 000		710	1040	1430	1940	2450	2950	3700	4750
6 000 - 10 000		825	1220	1660	2250	2850	3400	4250	5400
10 000 - 20 000		1000	1470	1980	2700	3350	4000	4950	6300
20 000 - 30 000		1190	1730	2350	3200	3950	4700	5800	7200

(31.10.1986/781)

För fartyg, vars nettodräktighet överstiger 30 000 register-ton, beräknas lotsningsavgiften sålunda, att till lotsningsavgiften för fartyg om 30 000 tons dräktighet för varje påbörjat 10 000-tal för 30 000 ton lägges ett belopp, motsvarande skillnaden mellan lotsningsavgiften för fartyg om 20 000 tons och för fartyg om 30 000 tons dräktighet på ifrågavarande distans.

2 §. (31.10.1986/781) Den i lotsningsförordningen stadgade väntepenningen är 310 mark för de sex första timmarna. För envar av de följande timmarna är väntepenningen 175 mark.

3 §. (19.12.1980/990) Utför två lotsar antingen i enlighet med bestämmelserna eller på anhållan lotsning, uppbäres lotsningsavgiften förhöjd med 50 procent.

4 §. Denna förordning träder i kraft den 1 september 1980.

Genom denna förordning upphävs förordningen den 11 juli 1972 angående lotsningstaxa (560/72). (16.5.1985/404)

LOTSNINGSFÖRORDNINGEN (5.12.1957/393)

På föredragning av handels- och industriministern stadgas:

3 kap. Lotsningsavgift samt ersättningar till staten och lots.
(29.8.1980/627)

35 §. (29.8.1980/627) Har lots efter kallelse vid utsatt tid infunnit sig för att utföra lotsning, men har lotsningen icke börjat inom en timme efter hans ankomst till fartyget, uppbäres av fartyget till staten för varje påbörjad timme, som överskjuter den nämnda timmen, väntepening enligt fastställd taxa, till dess lotsningen börjar eller lotsen med stöd av 17 § avlägsnar sig från fartyget.

Har lots på kallelse vid utsatt tid infunnit sig på överenskommen plats för att invänta fartyg under resa, men har fartyget icke anlänt dit inom två timmar, uppbäres av fartyget till staten för varje påbörjad timme, som överskjuter nämnda två timmar, väntepening enligt fastställd taxa, till dess lotsningen börjar eller lotsen med stöd av 17 § avlägsnar sig från vänteplatsen.

Meddelar befälhavaren, då lotsen kommer ombord, eller under den i 1 mom. nämnda väntetiden, att han icke ämnar anlita lots, uppbäres av fartyget till staten i 1 mom. avsedd väntepening, likväl för minst två timmar

38 §. (29.8.1980/627) Reser lots för utförande av lotsning på anhallan från lotsstation till avtalad plats, som ligger längre bort än vad utförandet av lotsningen skulle förutsätta, eller åtföljer han efter slutförd lotsning i det i 37 § 1 mom. avsedda fallet eller på anhallan fartyget längre väg än den, för vilken lotsningsavgift för den utförda lotsningen erlägges, kan av fartyget till staten uppbäras ersättning för lotsens resekostnader och övriga av resan föranledda kostnader.

FÖRORDNING OM BOGSERINGSavgIFT FÖR SJÖFARTSVÄSENDETS
FARTYG 24.8.1979/692

På föredragning av handels- och industriministern stadgas med stöd av 5 § förordningen den 29 december 1973 om grunderna för avgifter till staten (980/73):

1 §. För bogsering, som utföres av sjöfartsväsendets isbrytare, uppbäres följande avgifter:

Det bogserade fartygets nettodräktighet	För varje påbörjad halvtimme mk
0 - 500	1 080
501 - 1 000	1 350
1 001 - 2 000	1 620
2 001 - 4 000	2 160
4 001 -	2 700 (31.10.1986/780)

För de två första halvtimmarna uppbäres dubbel avgift.

När fartyg, som skall bogseras, icke är fullt sjövärdigt eller bogsering är nödvändig på grund av att fartyget icke iakttagit för trafikens dirigering givna bestämmelser och anvisningar och utgift-erna därför kraftigt överstiger det normala, kan sjöfartsstyrelsen bestämma, att en dubbel bogseringsavgift uppbäres.

2 §. (31.10.1986/780) För bogsering som sjöfartsväsendets övriga fartyg utför uppbärs 1 080 mark för varje påbörjad halvtimme.

3 §. För övrig assistans som utföres av sjöfartsväsendets fartyg och som icke ingår i den ordinära isbrytarverksamheten uppbäres avgift såsom för bogsering.

4 §. Bogseringstiden räknas vid bogsering, som ansluter sig till ordinär isbrytarverksamhet, från det bogseringstrossen överräckes till dess densamma lösgöres.

Om isbrytare i samband med assistansuppdrag måste avvika från sitt egentliga verksamhetsområde, och det fartyg som skall bogseras är orsak härtill, uppbäres för den härav föranledda resans del avgift såsom för egentlig bogsering.

Vid bogsering eller annan assistans, som icke sker i samband med ordinär isbrytarassistans, medräknas i bogserings- eller assistanstiden även den tur- och returresa, som är nödvändig för utförande av uppdraget.

5 §. Sjöfartsstyrelsen kan i enskilt fall bevilja befrielse eller lättnad i fråga om i denna förordning föreskrivna avgifter, om assistansen gäller person som är permanent bosatt i skärgården eller sådan persons fartyg, och assistansen icke åsamkat staten betydande kostnader.

6 §. Ingår i internordiskt avtal om isbrytarsamarbete en från denna förordning avvikande föreskrift om bogserings- och assistansavgift, må densamma tillämpas.

7 §. Denna förordning träder i kraft den 1 september 1979.